

[Ole Hovmand]

På narkoområdet kan ingen tvinges til at gennemføre en behandling som på alkoholområdet. Dette indebærer, at klienter under behandling kan afbryde behandlingen, inden den er afsluttet, hvorpå de senere skal samles op til ny nedtrapning. Dette evindelige gennemtræk i institutionerne vil det være muligt at kortlægge ved en registrering. For de dygtige og seriøst arbejdende behandlere, som sikkert også findes inden for narkobehandlingen, er dette lovforslag en håndsrækning i retning af, at indsats og resultater kan registreres og selvfølgelig anerkendelse gives til de rette mennesker.

Det danske samfund har fuldt ud erkendt narkomaniens farer og er villig til at satse stort, når brugbare veje viser sig. Her er chancen for de seriøse behandlere for at frigøre sig for mistænkeliggørelse i retning af ødslen med offentlige midler til formål, der ofte får skyld for at gøre ondt værre, ved indførelse af denne nøgle til oplysning om, at resultatet har været indsatsen og umagen værd.

I dette forslag ligger der en nytænkning i bevillingsgivningen inden for behandlingen af et socialt problem, idet det giver mulighed for at sætte ind i en retning, der viser sig at have en gavnlig indflydelse, i stedet for at kæmpe i blinde ud fra postulatet om problemets størrelse og tågede fornemmelser om, hvad der kunne hjælpe. Bevillingerne kan gives helhjertet og rigeligt i den retning, hvor resultater viser sig, i stedet for at blive givet dér, hvor man blot bruger tid og midler til at konstatere, at problemet vokser.

Dette princip om, at helbredelseskvotienten og udskrivningstallet skal være udslagsgivende for en behandlings lødighed og slagkraft ved ansøgning om bevillinger, ville være en velsignelse inden for socialforsorgen og psykiatrien i stedet for det nuværende princip, hvor det gælder om at kunne påvise en enorm ophobning af behov, som i virkeligheden kun dækker over, at man ikke er i stand til at gennemføre en behandling til et godt resultat og ikke er inspireret til at have tilstrækkelig intention med hensyn til selve helbredelsen.

Det må være anvendt psykologi på behandlere, at de også får en fornuftig akkord, hvor indsats belønnes og registreres, når den går i den rigtige retning.

For statsrevisoratet må dette forslag være en klar anerkendelse af dets meget grundige arbejde. I tillægsetbetænkningen over statsregnskabet for 1972-73, s. 143, fremsatte statsrevisorerne følgende udtalelse:

»Statsrevisorerne finder anledning til at udtale, at den omstændighed, at der til bekæmpelse af ungdomsnarkomanien har måttet tages mange utraditionelle metoder i brug, gør det så meget mere påkrævet, at der føres nøje kontrol med udgiftsafholdelsen og regnskabsaflæggelsen ved disse institutioner. Statsrevisorerne må endvidere tillægge det stor betydning, at der løbende føres kontrol med behovet for institutioner, således at der sker en tilpasning, efterhånden som der konstateres nedgang i narkomanitilfældene.«

De finder endvidere anledning til på det kraftigste at kritisere institutionernes regnskabsaflæggelse og indskærper en skyldig hensyntagen til statens økonomi. Til slut siger de i den samme beretning:

»Statsrevisorerne skal udtrykkeligt fremhæve, at man på en række områder forventer reelle foranstaltninger.«

Disse foranstaltninger fremkommer de med i en endelig betragtning over statsregnskabet for finansåret 1974-75, hvor de på s. 146 slutter:

»Under hensyn til, at hele dette område er overført til kommunal administration, og at der af større spørgsmål kun står klientregistreringen uløst, skal statsrevisorerne afsluttende henstille, at dette problem tages op til fornyet overvejelse.«

Dette har alle seks nuværende statsrevisorer været enige om den 10. januar 1977, hvilket jeg vil bede de partier, der er repræsenteret blandt statsrevisorerne, om at skrive sig bag øret.

Socialministeren (Eva Gredal):

Regeringen deler fuldt ud forslagsstillernes ønske om i videst muligt omfang at komme misbrug af narkotika til livs, både for misbrugerens egen skyld og for samfundets skyld. Men dermed hører enigheden også op.

Tanken om en centralregistrering af narkomaner, om en central styring af behandlingen af narkomaner er jo ikke ny. Der har også været talt meget om dette her i tinget; jeg behøver blot at henvide til forespørgselsdebatten den 4. februar 1976. Der blev under